

Ivan
Mládek

Marta
Kubišová

Kateřina Kaira
Hrachová

Veronika Zilková

SE PSEM

mě baví svět

Peter Nagy

Vanda
Hybnerová

Robert Kodým

Richard
Genzer

Dan
Kraus

Lukáš Parlášek

*Povídání známých lidí
o (zatím) neznámých psech*

Se psem mě baví svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Kolektiv autorů

Se psem mě baví svět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Se psem MĚ BAVÍ SVĚT

kolektiv autorů

Jazyková korektura: Pavlína Zelníčková

Odpovědná redaktorka: Hana Hozová

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Produkce a editace: Veronika Hájková

Obálka: Weronika Gray

Grafická úprava: Minka Dočkalová

Ilustrace: Weronika Gray (3, 8, 12, 15, 16, 24, 28, 32,
36, 40, 44, 54, 58, 64, 68, 74, 78, 84, 96, 100, 108, 110,
124, 128, 134, 147, 150, 160, 166, 170, 174),

Kateřina Kaira Hrachovcová (27, 35, 43, 73, 81, 127, 132)

Fotografie na stranách 176–190: archiv autorů povídek

Sazba: Martina Mojzesová

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-265-0669-0

ISBN e-knihy 978-80-265-0690-4 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství BizBooks v Brně roku 2017 ve společnosti Albatros
Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 25470.

© Albatros Media a. s., 2017. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této
publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování
v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu
vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Se psem **MĚ BAVÍ SVĚT**

Se psem mě baví svět je organizace ochránců psů, která vnímá zvířata jako nejbližší přátele lidí. Proto je důvěra zvířat v lidi pro nás ta největší pocta. A tuto důvěru musíme chránit. Nemůžeme změnit celý svět, zachraňujeme alespoň životy jednotlivých zvířat. Měníme tak sice jen ten jejich svět, ale zato navždy.

Pořádáme koncerty, výstavy, aukce, prodáváme výrobky s naším logem a podporujeme organizace, které pečují o stovky psů v nouzi. Pomáháme těm, kteří na to zůstali sami, zachraňujeme ty, které jiní odepsali, bojujeme tam, kde to všichni vzdali. Přidejte se, prosím, a pomozte umožnit šťastný život dalším psům, kteří zatím poznali jen temnou stránku světa.

Děkujeme!

Veronika Hájková

Natálka Rožková

Filip Rožek

Najdete nás na

www.sepsemmebavisvet.cz

Facebook:

Se psem mě baví svět

OBSAH

Veronika Hájková:

Jak psy baví svět s námi 9

David Kraus:

HUGO 13

Lukáš Parlášek:

Psi jsou rádi na světě 17

Marta Kubišová:

Éra azavaků 25

Robert Kodým:

Všichni psi ze všech koutů 29

Ivan Mládek:

Psi útulek 33

Geňa Genzer:

Bob 37

Ilona Svobodová:

Emil 41

Karin Krajčo Babinská:

Milá Jasmínko 45

Patricie Solaříková:

Jackie 55

Kateřina Dubská:

Den, o kterém si myslíte, že nikdy nepřijde 59

Veronika Žilková:

Ahoj do psiho nebe 65

Dana Syslová:

**O mně a mé paničce aneb Ať to, holka,
řekne sama 69**

Tereza Černochová:

Benži 75

Bára Nesradbová:

Velký bílý dům 79

Jana Pechlátová:

Bitva vyhraná 85

Lenka Zahradnická:

Františko 97

Vanda Hybnerová:

Chlupy v zavřeném másle 101

Lucie Vondráčková:

Miluju zvířata 109

Igor Chaun:

Monty 111

Petr Vacek:

Můj život se psy 125

Kateřina Hrachovcová:

O psí zemi – PESATERO 129

Veronika Gray:

Psí dieta 135

Veronika Hájková:

Střilecí 151

Zora Jandová:

Život je pes 161

Martin Zounar:

Limpy, splněný sen 167

Peter Nagy:

Som fanušik krížencov 171

Sebastian:

Se psem mě baví svět 175

Fotografie psů a jejich lidí 176

Tato knížka je stejná jako pejsci z útulků, kterým běží na pomoc – je taková voříškoidní. Je to směska – od každé vši stehno.

Jak už to tak bývá, původní plán byl dost jiný. Vypadal asi takto: požádáme dvanáct veřejně známých osob, které jsme si vytipovali, aby napsaly povídku na pět až deset stran. K tomu jsme plánovali jednotné ilustrace a určitě jsme nechtěli použít žádné fotky, aby bylo dílo graficky čisté.

Realita vypadá následovně: máme osmadvacet úžasných textů vesměs od jiných lidí, než bylo v plánu, ve stylu každý pes jiná ves. Jsou to vzpomínky, básničky, dopisy, vyznání... A je tu i pár povídek. Ilustrace jsou jednotnějšího kalibru – máme jednu stěžejní kreslířku Veroniku, k ní se přidala Kaira a pak je tu několik solitérů od dalších autorů. Fotky pejsánků samozřejmě nechybějí, najdete je na konci knížky.

Suma sumárum to dopadlo klasicky – plány jsou jedna věc a pak do toho vstoupí život a zamíchá kartami. A to je na životě i na naší knížce to nejkrásnější. Přeji vám krásné počtení, a než se rozloučím, chci poděkovat všem autorům textů příběhů, básniček i dalších vyznání, kteří vesměs bez nároku na honorář přispěli do naší psí knížky, aby pomohli pejskům, kteří to potřebují.

Velikánský dík patří Veronice Hájkové, která je duší celého projektu a bez níž by knížka vůbec nevznikla.

Tak se mějte krásně. Haf, haf, haf!

Alana Hložová, redaktorka knihy

Na stránkách Se psem mě baví svět, je zvykem, že psi vyprávějí své příběhy. Ty otevírají srdce lidí, kteří je čtou. A ta srdce dál otevírají pejskům dveře nových domovů.

Tak i tuhle knížku začínáme výpovědí psa. Tentokrát ale autorka psích příběhů Veronika Hájková podniká cestu do hlubin buldočí duše, a zároveň cestu svou každodenní.

Veronika Hájková **JAK PSY BAVÍ SVĚT S NÁMI**

Privázala se ke mně a je mi v patách. Pronásleduje mě. Ale proč? Kvůli tomu zajíc? To snad ne. Co má u nás v Michli na silnici co dělat zajíc? Že kvůli němu brzdil autobus? Stejně málem přešel mě! A vždyť ten řidič ani moc neřval a jen asi šest sprostých slov...

Nebo že by to bylo kvůli té ženské? Co jsem povalil toho jejího tlustýho nafrněnýho střapatýho sraba? Neměl se motat kolem mojí! Měla v kapse moje bonbóny! A vyšilovaly obě úplně zbytečně. Ta paní dělala, jako bych zvalchoval ji, a pořád se kácela a něco si stříkala do krku. Prostě divná. Ani se nenamáhaly dát mi to ochutnat. A na co moje volala záchranku? Ženské jsem se ani nedotkl. Ani tý její berle. A zbytečně jsme tam ztvrdli přes půl procházky. A pak těch řečí... Ještě že lidsky v podstatě nerozumím.

Nebo je to zase kvůli tý bílý kočce? Mají mít v pořádku plot! A co ten chlap vyváděl, přitom já jen seděl u nich na stole pod jabloní. Vejš to nešlo. Moje ječela, abych okamžitě šel k ní. Ale jak bych asi držel v šachu tu kočku, kdybych šel k ní? To jí nedocvaklo, že jo? A proč ten chlap chtěl zaplatit ty květináče? Vždyť se rozbily, když je po mně házel! Kolik cvoků ještě v životě potkám? Já nevím, jsem asi smolař. Možná je to nakonec kvůli tý černý kočce. Jak jsem jim nadzvedl tu branku a ona pak nešla otevřít... A co já? Vždyť jsem se

nemohl z té zahrady vůbec dostat! Ani pod tou nadzvednutou brankou to nešlo! Pořád málo místa, asi si zase sedla, takže opět zbytečný řeči. Jak mě moje rvala ven, namohla si záda. Ale moje záda skoro odřela! Copak jsem nebyl už dost potrestanej?

To určitě není ten důvod, byl jsem, jak říkám, potrestanej dost. Popravdě, nejvíc asi řvala ta paní, jak jsem u nich rozebral králikárnu. Ale jak rozebral, vždyť se rozložila skoro sama, jen jsem trochu promáčkl dole to pletivo – a ti pitomí králíci! Házel jsem s nima a oni stejně pořád seděli jak umělí. Copak si nechtěli zahrát na honěnou? To je přece nejlepší hra! Prej jsem je oslintal a byli v šoku. Já jsem byl v šoku! Králík přece musí běhat! Nač má nohy? Na co mají takový králíky?

To koně, ti panečku běželi všichni! Vždycky! Teda až na ty v Milíčovském lese. Ale to bylo tutově kvůli strážníkům, co na nich seděli, ti jim to určitě zakázali! A ještě nějak divně gestikulovali, když se moje sbírala ze země. To se ví, nakonec jsem se nechal chytit. Rozesmálo mě totiž, jak byla celá zabahněná, no trochu jí to uklouzlo, když po mně skočila... A to je vždycky řečí, že jsem pořád celej od bahna jako kanec. A teď se tam sama válela v louži právě úplně jako kanec. Haha! Fakt vtipný. Takže se mělo přihlídnout k tomu, že jsem se sám dobrovolně nechal chytit! A proč? Protože mi jí bylo líto! Takovej já jsem dobrák! Myslíte, že to ocenila? Nebo že by ji to aspoň trochu dojalo? Naopak, bylo to... Vlastně nebylo. Nebyly žádné řeči. Do večera se mnou nemluvila. Nemluvila se mnou, kašlala na mě! Já byl tak smutnej! Vona moje si někdy myslí, že se bude jen tak procházet po lese, koukat do blba, culí se vždycky na všechny ty stromy nebo nač... A já že budu asi co? Procházet se s ní? Když je kolem všude plno srn a bažantů? Vona na mě vydrží řvát přes hodinu! Vyvolává, lítá po lese, jako by nevěděla, že se vrátím, ale

prostě až bude čas! Například tenkrát, když mě ten divočák rozpáral, to jsem za ní přiběhl hned. A zase jódlovala! Zase to nebylo dobře! Já už vím jediný: mojí se jeden nezavděčí!

Tak teď už mě snad konečně pustí... Co? Přece mě neztrapní a nepovede mě na provaze i v domě?! Tady jsem přece vždycky vzornej! Že by si ještě pamatovala, jak jsem srazil toho instalatéra? Ale to byl blbec! Říkal, že se psů nebojí, ale psů! Co prej já jsem to za vobludu?! Tak jsem po něm jen tak cvičně skočil. Vůbec nemusel slítnout ze schoďů. A taky nevím, proč tetě Záhorový srazil všechny kytky, já například mám kytky rád. A tetu Záhorovou taky, i když jsem ji slyšel říkat, že holt nejsem pes, že jsem buldok. Ale to říkala, jen když přesazovala ty kytky. Má mě taky ráda. Musí! Protože jsem neodolatelnej buldok.

Já snad dojdu uvázaněj až do kuchyně! Kdyby tam tak aspoň něco bylo... Voňavýho... Ale počkej! Teď už vím co! Já se příště zase vyválím v tom kozím hnoji u zookoutku. To se ke mně, moje milá, nepřivážeš, na to dám svůj krk a vsadím se, že zůstane svobodnej. Tak dlouhý vodítko nemáš!

Ale šunku jsi koupila dobrou. A syrečky by nebyly? A no jo, to víš, že tě mám rád...

David Kraus

HUGO

Když jsem si pořizoval svého třetího psa, rozhodl jsem se, že si tentokrát vyberu povahu i zjev psa z knížky. Vždycky jsem toužil po boxerovi, jsou to takový černoši mezi psama a jejich povaha je úžasná. Ale já jsem často na cestách a psa chci mít pořád u sebe, aby mu nebylo smutno, a na to je boxer přece jenom moc velikej pes, kterej navíc u některých lidí budí strach. Navíc nemám řidičák, takže jsem často závislej na vlaku nebo tramvaji. Tak jsem skončil u psů menších a hodně spláclejších v obličeji. Vzpomněl jsem si i na jednoho zvěrolékaře, kterej mi říkal: „Jestli chcete placatýho psa, tak si připravte peněženku. Tyhle psy maj už od narození akorát samý problémy.“ Stejně mi to nedalo a v knížce jsem našel plemeno bostonského teriéra, které mě uhranulo svým zjevem a povahou. Vlastně se jedná o takového černobílého flekatého miniboxerka. Před deseti lety jich v Čechách bylo opravdu pár, takže jsem pro něj jel přes celou republiku a štěňátko si vybral podle fotky na internetu. Domů jsem si vezl něco podobného spíš hrošíkovi než psovi, ale rovnou jsem se do něj zamiloval až po uši a dal mu jméno Hugo. Měl jsem pocit, že mám doma miminko, a ne psa. Pořád jsem ho musel mít v posteli a on u toho spaní odfukoval a chrápal jako nějaký skřítek. Jednoho dne jsem ho bohužel v parku jako štěně neuchránil před útokem pitbula, kterej ho pokousal, a navíc mu roztrhl nos v podstatě na dva. Nos mu srostl, ale od té doby jak vidí psa, jde do boje a je mu jedno, že je soupeř třeba desetkrát větší. Bojuje jako samuraj a je

velice těžké ho vůbec od toho druhého oddělit. Jednou jsme takhle po bitvě skončili u doktora, který ho prohlížel a smál se, jak takovej malej pes může bejt bojovnej. Kouká do jeho papírů a říká: „No, on se narodil v pátek třináctého, tak možná proto tak bojuje.“ V tu chvíli jsem zpozorněl: V pátek třináctýho? To jsem se přece narodil já!

Z ordinace jsem kráčel pyšně s ještě výjimečnějším psem, než se kterým jsem tam přišel. S mým psem jsme se narodili tentýž den, a jsme tedy i stejné znamení.

Co může být ještě víc? Od té doby беру Huga spíš jako člověka než psa a nikdy jsem ho nemlátil. Všechno moc dobře pozná už z mého výrazu.

Hugo je požitkář a miluje zábavu, lidi, jídlo a sex. Dost podobný jako sex, drogy, rokenrol, až na tu muziku. Cokoli hodně hlasitého Hugo nesnáší, takže na mých koncertech čeká vždycky v šatně. Jeho drogou a posedlostí, pro kterou je schopnej klidně hrát Bostonské národní divadlo, je jídlo. Miluje rozmanité chutě, takže někdy nepohrdne ani uschlou mrtvou myší nebo hovínkem. Jednou to ale pro něj bylo málem osudné...

Hugo má svoji milenkou, do které se zamiloval na první pohled. Vždycky když přijedu domů, hned zdrhne, protože se mu stejská po jeho milované fence stafordské teriérky, která má úžasné jméno Čuně. Čuněárna je vždycky první den uražená, když se Hugo dlouho neukáže, ale pak povolí a začnou sexuální radovánky. Hugo odkudkoli proleze, vyleze, prostě se nedá zastavit a umí vyšplhat i po drátěném plotě. A tak si často dělá, co chce, a já mu to tam, kde bydlím, dovoluju. Tam, kde to máme oba nejradši, má prostě svobodu. Když takhle jednou z Čunětem poměrně tvrdě dováděli, na Hugovi se najednou vypnula kůže do tvaru trojúhelníku. Nejdřív jsem si myslel, že si zlomil žebro, ale později už bylo teepee z Hugovy kůže tak veliké, že jsem opět zavítal k zvěrolékaři. Nic takového jsem nikdy neviděl a doktor taky ne.

Hugo měl ale pořád výbornou náladu a chtěl za Čunětem. Vyděšený doktor mě s Hugem poslal na speciální (nejdražší) kliniku. Sotva tam spatřili ten Hugův jehlan, hned ho vzali na rentgen. Prej v sobě nic železného ani ostrého nemá.

Zkoumali jsme dál a až sono nám prozradilo, že ta tajemná věc je dřevěná špejle, která jako zázrakem míjela orgány. Kolem špejle byl ale obrovské zánět. Doktor se mě zeptal, kdy jsme měli nějaké jídlo se špejlema. Nevěděl jsem a začal volat kamarádovi, kterej mi připomněl, že jsme měli před měsícem ražniči na grilu, a Hugo si teda asi někde potají dal taky. Nikdo ale dodneška nechápe, jak do sebe dostal devět centimetrů dlouhou špejli. Měsíc ji v sobě nosil a pak při souložích z Čunětem se v něm najednou vzpříčila. Hugo měl super náladu, ale doktor mi řekl, že až ho otevře, bude to nejspíš velice špatný. Že tohle není normální a že ten pes snad necítí bolest. Huga odvezli rovnou na sál a já tam najednou stál sám s vodítkem. Musím přiznat, že jsem se zhroutil tak, jak si to člověk, dokud se jeho zvířeti něco nestane, nedokáže představit. Řval jsem a prosil pána boha celý den, ať toho parchanta ještě uvidím, a čekal na telefon. Večer mi zavolali z kliniky, že to přežil a že to není pes, ale fakír, a že se ještě uvidí, jak se z toho dostane.

Uzdravil se a mám ho pořád a je zdravěj jako řepa. Je mu deset let a nikdy jsem za něj u doktorů nijak extra neutrácel. Takže si spláclýho psa z dobrýho chovu klidně pořídte.

Každý pes je výjimečnej a jinej a nenahraditelný. S tímhle máme ale ve stejný den narozeniny. Když mně bylo třicet, jemu byly na den tři. Chtěl bych s Hugem ještě společně oslavit čtyřicátku.

Lukáš Parlášek

PSI JSOU RÁDI NA SVĚTĚ

Se psem, či spíše se psy mě baví svět z mnoha rozličných důvodů, třeba proto, že je s nimi legrace. Třeba proto, že pobíhají po trávníku a dělají loužičky, a protože čenichají a chytají stopu, za kterou běží, dokud ji nedoběhnou a neudělají další loužičku. A protože na sebe vrčí, když se potkají dva psi, kteří se nemají rádi, a nebo se navzájem očichávají a vrčí ocase a pak se honí po trávníku a hrají si spolu. A také proto, že leží na gauči, kde ležet nesmějí, a když někdo z lidí vejde do pokoje, rychle z gauče seskočí a dělají jakoby nic, jako že o ničem nevědí, a utíkají se schovat na své místo, na svoji dečku, na které ležet mohou a ze které mají přehled o tom, co se děje v celém bytě. Mají to tam takzvaně pod kontrolou a jednou za čas z dečky vstanou, celý byt si obejdou a zjistí, co se stalo nového, hezky si očichají kouty a rohy, jestli někde není zapadlé něco, co by se dalo sníst nebo schovat za skříň či zahrabat pod hromadu špinavého prádla, která se tyčí vedle pračky.

A se psem mě tak moc baví svět, že jsem do svých dětských knížek napsal několik psích básniček, ve kterých jsem popsal rozličné typy psisek, psů, pejsků, ale i jejich majitelů neboli pánů, paniček a páníčků.

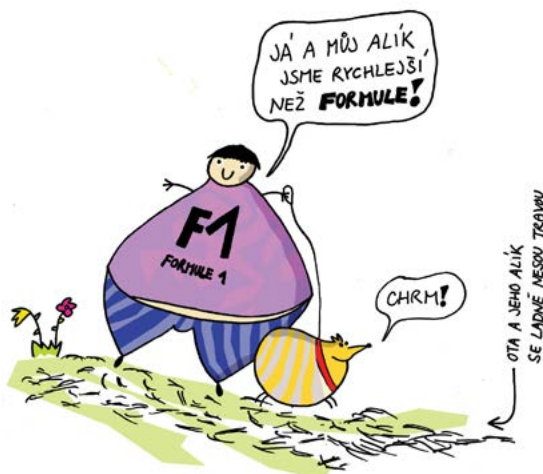
Například často se stává, že takový pejsek vypadá úplně stejně jako jeho majitel, jako by se ti dva hledali tak dlouho, až se našli.

ALÍK BALÍK

Otův pejsek Alík
je nemotorný balík
po parku se motá
a s ním jeho Ota

Procházejí pískoviště
motají se skrze hřiště
narážejí do laviček
páníček a jeho psíček

Jsou jako dva bratři
prostě k sobě patří
motají se ulicí
dva balíci tlouštíci

A v každém pejskovi, ať je malý, velký, tlustý, nebo hubený, je ukryta divoká krev po jeho předcích, lesních vlčích. A i když je takový pejsek hodný a poslušný, občas se v něm ta krev projeví a on začne tropit různé psí výtržnosti.

VLČÍ KREV

Náš pes má v sobě vlčí krev
a když zařeve je to strašný řev
Náš pes je ochočená šelma
má krví podlitá svá bělma

Ta divokost mu kouká z očí
každou chvíli na někoho skočí
Náš pes má krvelačný předeky
na svatbě vylekal dva svědky

Co mu přijde do zubů to zničí
náš pes je pudl a je trpasličí
Je nebezpečný a jmenuje se Azor
a vy si na něj dejte radši pozor

Samostatnou kapitolou nás milovníků psů jsou vánoční svátky. Každý správný páníček ví, že o Vánocích nesmíme nechat našeho psiho kamaráda zahálet a i jeho podarovat nějakým pěkným balíčkem, protože jinak bude u stromčku žádostivě pokukovat, jak si celá rodina rozděljuje dárky, a bude mu líto, že pejskové nedostali nic.

PSÍ VÁNOCE

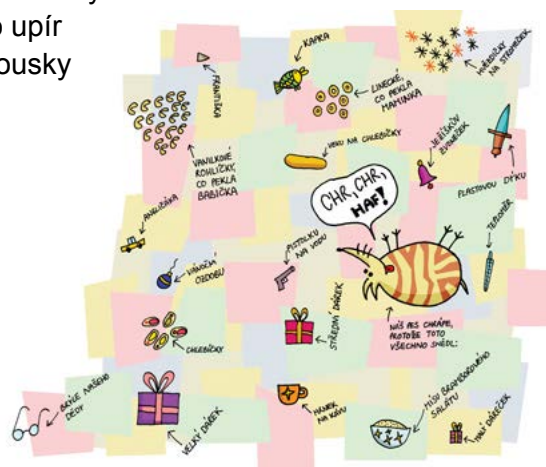
Náš pes dostal na Vánoce
velmi pěkné dárky
na hraní tři onuce
a na jídlo dva párky

Pak si lehl ke stolečku
na své místo v podkrovní
a když šli všichni ke stromečku
sežral mísu cukroví

Jsi Ježíšku strašně hodný
žes udělal mu radosti
to od tebe bylo vhodné
dát mu šunku od kosti

Vše co v domě bylo k jídlu
poslal sobě do břicha
tak přiložil ruku k dílu
pěkného měl Ježíška

Nerozbalil ani papír
a roztrhal ho na kousky
pak se vrhl jako upír
na červené ubrousky

Jak všichni víme, správný pes by měl být hodný a poslušný. Ovšem téměř každému pejskaři se občas stane, že pes neposlouchá jeho, ale on poslouchá psa.

POVELY

Já mám jasné povely
které říkám psovi
já mu jasně zavelím
když běhá někde v křoví

Poběž ke mně rychle k noze
a u té nohy sedni
Kam to běžíš pane bože
ty jsi hrozně neposedný

Ty příkazy zní krajinou
maj' důležitost nejvyšší
bohužel on většinou
ani jeden neslyší

Tady platí co já řeknu
nedívej se takhle na mě
nemysli si že se leknu
Vrať se! Slyšíš?
Poslouchej mě!

No a teď tu mám, milé děti, takový recept, že se nám náš pejsek může velice hodit, když máme špatné vysvědčení, které se bojíme ukázat rodičům.

VYSVĚDČENÍ

Náš pes mi snědl vysvědčení
a teď na mě zuby cení

Moje pětky špatně tráví
snad se jimi neotráví

Snad z mých pěttek holenku
nedostaneš žloutenku

Snad nedostaneš vzteklinu
pes vrčí a chce zmrzlinu

Tak pro tohle všechno mě se psem baví svět. A také proto, abych se teď vrátil k tomu, co jsem psal na začátku. Že se pejskové z toho svého místa, kde v bytě leží, jdou podívat do kuchyně do své misky, zda v ní nemají náhodou něco menšího k jídlu. A pokud je miska prázdná, sednou si vedle sporáku a se smutnými, žádoucími očima se dívají na maminku, která právě krájí k obědu, a očima prosí o jedno malé sousto. A máma jim řekne: „Nic nedostaneš...“, ale po chvíli jí to nedá a hodí pejskovi kus masa a pes ho sní a čeká, až dostane další. Čeká tam do té doby, než do kuchyně vejde tatínek a řekne mamince, aby přestala rozmazlovat toho psa. A pes zavrtí ocasem a vrátí se na gauč v obýváku, dokud do obýváku nepřijde tatínek a nepošle ho na psí dečku, odkud je přehled.

A na každém pejskovi vidíte, že když leží na tom svém místě nebo někde pobíhá a cosi očichává, že je rád na světě.

PSI JSOU RÁDI NA SVĚTĚ

Psi jsou rádi na světě
jako každý živočich
vědí že tu pšenka pokvete
mají na to dobrý čich

Mají rádi chutné jídlo
také pěknou procházku
pelíšek a dobré bydlo
jsou narozeni pro lásku

Psi jsou rádi na světě
jsou rádi tady na zemi
a v tom se člověk nesplete
psi jsou prostě jako my

Tak buďte stejně jako pejskové rádi na světě, protože se psy nás baví svět a psy baví svět s námi.

*Uvedené básničky a ilustrace pocházejí z knih Lukáše Pavláška pro děti
Jestli počkáš trochu dýl, tak sem přijde krokodýl, Prvotřídni blázni maj po-
tíže s kázní a Ve tmě jako v ranci jdou tři počůránci.*

Marta Kubišová **ÉRA AZAVAKŮ**

Éra azavaků v mé domácnosti byla snad tou nejbohatší na excesy, vylomeniny a překvapení všeho druhu.

Můj první azavak Djago byl prototypem svého plemene. Tuaregové tvrdí, že azavak je „psem jediného pána“. Občas jsem po telefonu žádala o radu jeho chovatele, a to tehdy, když ve vteřině dokázal uniknout z mého dohledu, aniž by reagoval na mé volání a výhrůžky. Pokaždé mi bylo řečeno, ať se smírím s tím, že s azavakem je to stejné, jako kdybych vlka přinutila žít ve městě.

Na vodítku se Djago tvářil jako beránek. Poutala jsem ho pouze tehdy, když byl v ohrožení pejsek mé maminky. Někdy ale nebylo kde vodítko uvázat...

Jednou proti mně kráčel manželský pár s jezevčíkem, který nečekaně převálcoval jorkšíra mé maminky, tehdy už dvanáctiletého. Vykřikla jsem: „Probůh, tohle mi maminka nikdy neodpustí!“ Djaga jsem v rychlosti uvázala k mladému stromku na louce a běžela jsem pomoci nebohému Petýnkovi. I pán se ke svému jezevčíkovi přihnal se složenými novinami a začal jimi mávat nad psím klubkem. Petýnek naříkal dál, byť už jej ze sevření jezevčík pustil, a pán zařval, drže psa v bezpečné vzdálenosti: „No my právě toho šílence taky hlídáme matce!“ Ohlédla jsem se na Djaga, připoutaného v tu chvíli už k ležícímu stromku. Aby se nestalo ještě něco horšího, utnula jsem

konverzaci a vrhla se celým tělem po vodítku, které Djago mezitím vykasal až na úplný vrchol koruny stromku.

Djago se k jezevčíkům do svých tří let choval vybraným způsobem. S klidem přihlížel, když jsem jeho mňamkami podělila občas i červeného jezevčíka Pajdu a další. Ovšem čtvrtým rokem tenhle liberální přístup ke kamarádům najednou skončil a červené jezevčíky začal mocně strašit.

Tehdy teprve ostudy, trapasy a omluvy z mé strany nebraly konce. Ale to by vydalo na celou knihu. Však ji mám taky v plánu...

S láskou

Vaše Marta Kubišová

